

עפ"ת 13383/03/14 - חיים לוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 13383-03-14 לוי נ' מדינת ישראל
ת"ד 7217-01-13
20 מרץ 2014

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
נגד
המשיבה
חיים לוי
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד דורון לוי

ב"כ המשיבה - עו"ד ארז ריכטנברג

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער הורשע בכך שביום 11.09.12 בסמוך לשעה 23:00 נהג בכביש 4 במחלף העולה לגבעת שמואל בחוסר זהירות, איבד שליטה על הרכב, סטה שמאלה, עלה על אי-תנועה בנוי, פגע במעקה בטיחות והתהפך עם הרכב. ההרשעה באה לאחר שמיעת הראיות.

בית משפט קמא בהכרעת הדין דחה את גרסתו של המערער, לה לא האמין, כי התאונה נגרמה שלא ברשלנותו אלא בשל כך שמאן דהוא חצה את הכביש באופן פתאומי והוא נאלץ לסטות עם רכבו בפתאומיות.

באשר לטענה זו קבע בית משפט קמא "עסקינן בטענה קלה ושכיחה, בה נעשה שימוש לעיתים דחופות על-ידי נאשמים המעורבים בתאונות דרכים עצמיות, כאשר הטענה נעה בין הולך רגל שקפץ לכביש, לבין בעל חיים שקפץ לכביש. למצער, המערער לא עשה עליו רושם אמין ולא אוכל לקבל את גרסתו".

עד כאן באשר לגרסתו של המערער.

מנגד, בפני בית משפט קמא, למעט עצם קרות התאונה, לא הייתה שום ראיה המצביעה על רשלנותו של המערער. באשר לכך, קבע בית משפט קמא על-פי פסיקה לעניין אחר, שחזקה על מי שמעורב בתאונת דרכים שהוא אשם אלא אם כן הוא מוכיח ההיפך.

אינני מסכים עם הקביעה שבכל מקרה ספציפי יש לדחות טענה של נאשמים כי מאן דהוא התפרץ לרכב. אכן, הרבה פעמים אנשים ממצויאים טענה כזו לצורך הדיון, אך לא לעולם אין היא נכונה. במקרה זה לא שוכנעתי שאין בסיס, אף כדי לעורר ספק בטענת הנאשם לכך שהתאונה אירעה כגרסתו.

בעיקר הנני מוצא להתערב בהכרעת דינו של בית משפט קמא משום שהוא ספג לתוכו מסה קריטית של ראיות בלתי קבילות אותן זקף בית משפט קמא לחובת המערער מבלי שהיה מוצדק לעשות כן. בית משפט קמא ציטט מהכרעת הדין בעמ' 2 "עוד ציין העד, כי עובר אורח שסירב להזדהות, מסר לו כי הבחין ברכב מגיע בנסיעה מהירה". כך הדבר באשר לנהג מד"א, שלא העיד בבית המשפט. הן באשר למציאת כדורי "קלונקס" ברכב והן באשר לסירובו של המערער לקבל טיפול בבית החולים, כך הדבר באשר לכך שבית משפט קמא ייחס משקל רב בהכרעת הדין, לעובדה שנמצאה ברכב קופסת סיגריות ובתוכה מבחנה משומשת לעישון סמים.

אותה מבחנה, שלא הוגשה כראייה לבית המשפט, טיבה לא ברור. אין שמץ של ראיה כי נשלחה לבדיקה האם אי-פעם היו בה סמים, ודי בכך כדי לערער את בסיסה של הכרעת הדין.

בית משפט קמא ייחס משקל ל-1/ת ו-2/ת, כמו לראיות נוספות שקיבל, 9/ת ו-10/ת, שרובן המכריע עדויות מפי השמועה, ובסיפא ל-1/ת (ובמקרה זה בהסכמת הסנגור) אף קיבל בית משפט קמא ראיות שאסור היה לו לראות באשר לעברו התעבורתי והשכרותי של המערער.

דווקא עד התביעה, הבוחן המשטרתי, קבע שאין הוא יכול לשלול את טענת המערער, לפיה, הולך רגל חצה את הכביש שלא למעבר חציה והמערער סטה שמאלה כדי שלא לפגוע בה. הבוחן לא קבע שמהירותו של המערער, 40 קמ"ש, הייתה בלתי סבירה בתנאי הדרך, כלומר, באותו מחלף שבו הייתה התאונה.

אומר, שבית משפט קמא, בעמ' 5 להכרעת הדין "לא ייתכן כי מהירות של 40 קמ"ש בעקומה, לימים... אינה מהירות סבירה". איננה מבוססת על ראיות.

התוצאה הינה שהנני סובר שבמקרה זה, כאמור, ראיות בלתי קבילות במשקל רב מאוד השפיעו על התוצאה של הכרעת הדין, ולכן הנני מורה על זיכוי של המערער מחמת הספק.

ניתן והודע היום, י"ח אדר ב' התשע"ד, 20/03/2014, במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף, שופט

